

טו:

הקומץ את המנחה פרק שני מנחות

עין משפט
נר מצוה

דין שלא יטעף להפגל לעלמו וכי האי גוונא הוה האי דנסמך ומיה
 אוסר אינו נאסר הגבן שאוסר אינו נאסר הכה לאסור דהיינו זרעים
 שבאין לאסור הגבן על ידי זירופס שנעשן כלאים ולא אסר אינו דין
 שלא יאסר ע"י זירוף של גבן ומהאי טעמא נמי ניחא כמתניין דשמיט
 על המורה לאכול הלחם שהלחם מפוגל
 והמורה אינה מפוגלת ולא אמרינן קל
 ומומר: **שורע** ברטו ש"ץ חבירו
 סבור. הוה דנקט סמדר לאשמועין
 הגפנים המורו מטעם דאין אדם
 אוסר דבר שאינו שלו דלא תמנא מה
 שהמורו את הגפנים משום דנגמרו
 ולא הוסיפו מלאים ולא משום דאין
 אדם אוסר: **ואסרו** את הוריעים.
 היינו דלא כרבי יאשיה דלמור על
 שזרע מטה ושזורה ומלחן מנפולת
 יד וזמה סתם משניות דלא כוומיה
 אע"ג דקיימא לן כוומיה כדלמא
 כזכרית (דף עב). וזכולין כפרק
 ראשית הגז (דף קלו): נהוג עלמא
 כחלמא ש"ץ כרבי יאשיה כנפולת
 ואמרינן כפ"ק דקדושין (דף לו.) גבי
 ההוא דזרע חטוי ושערי בני גופני למי
 מר נשמחיה אמר ליה לא להרמיה זה
 לא ק"ו: כרבי יאשיה פירוש בתמיה:
והתירו הגפנים. היינו כרבי
 יוסף וכי שמעון דמסקן
 פגע על גבי תנאחמו של חבירו דלמור
 כגוף טעל ויבמות פנ: אין אדם אוסר
 דבר שאינו שלו ולרף לומר דתנאחמו
 דהסם לאו כסמא תנאחמה של ה' מינן
 דלא כן הוה דאורייתא כמו קנבוס ולף
 דמסקין הכה דלסור י: והיכי מסיק
 רבי יוסף דש"י אלף דבר פוסק הסם
 י: כרבינן: **אפשר** לשנותן לזבח
 אחר. כמקפחא דזבחים י: אין הלשון
 כן וגרס הסם אמר אף אינו לא אמרינן
 אלא שקדשו ככלי אמרו לו אע"פ
 שקדשו אפשר לשנותן לזבח אחר
 וקדשו ככלי דמקפחא היינו כבאים עם
 הזבח דהכא ודאי' דהשתא משמע
 לרבינן דלפטר לשנותן לזבח אחר
 אפי' לאחר שחטתה ולקמן כפ' המורה
 (דף עט.) תנן הנסכים שקדשו ככלי
 ונמלא זבח פסול אם יש זבח אחר
 יקרינו עמו ופירין כגמ' (סס.) והלאה
 רז חקלא שמו שפחיתא לשם מנחה
 זו פסול לשם מנחה חלפתה ומשני לז
 בית דין ממנה עליהם אם הולכין
 הולכין ואם לאו והו' לזבח אחר אלמא
 דאסור לשנותן אף אם משום מנאי בית
 דין וכן דהוה דלמור רבנן גמי
 הכה אפשר לשנותן היינו משום מנאי
 כ"ד חדא מי לא עסקין בקרבן יחיד
 דלא שייך ביה לז בית דין ועוד לז
 שנת דלשם מזרע לא משכחא אלא
 בית ועוד דאין לז כ"ד ממנה אלא
 היכא דלא הולכין אלא אם הולכין אי
 אפשר לשנותן ונראה לפרש דסוגיא
 י: דהסם כרבי מאיר ואם חלמור
 והלא כן חדא סתמא ככלי עלמא

שורע. משלו: **סמדר**. כבר מננו י"א ענבים וכן היה מעשה ואסרו
 את הוריעים. טעמא מפרש לקמן: **האוסר**. גפנים האוסרים את
 הוריעים: **הכל לאסור**. זרעים: **קנבוס**. קנב"ל: **לוף**. מיני קטניות:
אסרו טורה. ככרם י"א וזרעם כלה שיש להם שרש. ל"א קנבוס ולוף
 אסרו טורה (ב) דכתיב (דברים כב)
 כרמן כלאים זרעים דרומין לכרם
 ובהך מולין אשכולות ענין ענבים:
 י"א ככל הכרם לא עבד אסורא. אלא
 הכה אסרי איכא למיפוך לימא קל
 ומומר: **כ"ס אכבשים**. כ"א מטערפין
 הן והלחם לפגל הלחם: **אכל** טורה
 לא. (ג) בא פסטי ליה דלא פגיל לחם:
עני רבי אכל וזווי כו' מחבירו.
 ולא פירש כפ"ק: **ענת** א' מן הכבשים
 כמתני' בפרש"י שנת א' מן הכבשים
 לאכול מחבירו למחר שניהם כשרים
 דאין ממיר מפגל את הממיר או
 דלמא חבירו מלמא משמע ומפגל
 לחם: **מתני'** מפגל את הנסכים.
 שהשומע מנסח מייד כרת משום
 ספיגול שמקדשו ככלי שזב אין לן
 פליין וקדושתן קדושה: **גמ'** שדס
 הוכח סמירן ליקרב. והו' דבר שיגול
 לו ממירין לזמנא וטובא כהן פיגול
 דכל דבר שיש לו ממירין יש בו פיגול כב'
 כמק' יומא כפ' הויזלו לו (דף ס.).
 ונסכיו מלאן ועד י' ימים. דלמור
 מר לקמן (מד): מנתחם ונסכיהם י"א
 אפילו לזמנא אלמא לא מנזיכיהו
 יניחו: אף אינו לא אמרינן. אם פיגול
 בזבח שיהי הנסכים שזיכר לקוף י'
 ימים מפוגלים אלא כבאים עם
 הזבח: **אמרו** לו אפשר לשנותן לזבח
 אחר. הלך לא מפיגלי: כשחטתה.
 דהאין הוקצנו לזבח זה ואין נשאין
 לשנותה לאחר: **כלחמי** טורה.
 שהשמיטה קונעמו כדלמור' כהמורה
 כדפירשית לעיל: **לוג שני**. לוג שני
 פיגול כשחטתה האסם:
 ממירו

אבא זוטי בעי לה הכי בעא מיניה ר' אלעזר מרב השוחט את הכבש לאכול
 בית מחבירו למחר מהו חבירו כבש משמע ולא מפגל י: או דלמא לחם
 משמע ומפגל ליה אמר ליה תניתוה י: שחט אחד מן הכבשים לאכול ממנו
 לחבירו הוא פיגול וחבירו כשר לאכול מחבירו למחר שניהם כשרים י: אלמא
 י' חבירו כבש משמע דלמא פירשין ואמר חבירו כבש: **מתני'** י: הובח מפגל
 את הנסכים משקדשו ככלי דברי ר"מ י: הנסכים אין מפגלים את הובח כיצד
 השוחט את הובח לאכול ממנו למחר הוא ונסכיו מפוגלין להקריב נסכיו למחר
 הנסכים מפוגלין הובח אינו מפוגל: **גמ'** י: ח"ד נסכי בהמה חיבין עליהן משום
 פיגול מפני שדם הובח מתירן לקרב דברי ר"מ אמרו לו לר"מ והלא האדם
 מביא זבחו היום ונסכיו י: ע"ד י: ימים אמר להן אף אני לא אמרתי אלא
 בבאין עם הובח י: א"ל אפשר לשנותן לזבח אחר אמר רבא קסבר ר"מ
 הוקבעו כשחטתה כלחמי טורה ח"ד י: לוג שמן של מצורע חיבין עליו
 משום פיגול מפני שדם אשם י: מתירו לכהונות דברי רבי מאיר אמרו
 לו לרבי מאיר והלא אדם מביא אשמו היום ולונו מיכן ועד י' ימים
 אמר להן אף אני לא אמרתי אלא כבא עם האשם י: [א"ל] אפשר לשנותן
 לאשם י: אחר אמר רבא קסבר רבי מאיר הוקבעו כשחטתה כלחמי טורה י:
 כמתני'

הנהגות הב"מ

(ב) ר"ה ד"ה אסרו וכו'
 דכתיב לא תזרע כמזון וכו'
 פניני ספי' דאורייתא מיה
 דאורייתא אסורא
 ככל דה"ה (ג) ר"ה אלף
 וכו' דפשיטא ליה:

גליון הש"ס

גמ' דמתן היתא שדוריה עין
 מיריש פיה מיה דלמלא:

מוסף רש"י

לוג שמן של מצורע
 חיבין עליו משום
 פיגול. אם לא עם האשם
 ויפגל כלשם ודאי' שם
 לזה היה יכול להכיל מלן
 ועד עשרה ימים מלקחין,
 אף ליה ליה מלן דמי
 היינו עם האשם דם האשם
 הוא הממיר לזמן קצות
 עשרה ימים שפיר הלך
 דלקח וזבחי' י: והלא
 אדם מביא אשמו וכו'.
 ודאי' שפולגן מלן האשם
 כדכתיב (ויקרא ד) על מקח
 דם האשם ואל לא על מנת
 האשם מחילה אין נשחט
 השמן לזמן. אפילו הכי כיון
 דלחם מביא אשמו עכשו
 לזמן כד עשרה ימים ויבין
 שאין האשם מחילה, ויבין
 שאין לו ממירין אף שיינן
 עליו משום פיגול וזבחי' י:
 ב"ה אין חיבין.

שיטה מקובצת

למד אין מפגלין בחי' חבירו
 כפול מראה חור. תורת:
 על שחט בו ודאי' ופאי
 מיתר מהבא דלמא כד אין
 מפגלין בחי' חבירו ויחיד כיון
 דרבי' מני' בירשא אהרן תן
 סיפא כמתירא א"ל תלא
 שפירשית נחא דמי' ספול
 ודך קאמר עיניה כשרים
 כפי' דאי' איתא אפי' כפי'
 אין מפגלין כ"ס תפול.
 תורת: י: לישן חוב' אהרית
 אלמא חבירו כו' מוקמינן
 עיניה כשרים ולא פליג ר"מ
 כפר בהן כו' ורישא א"ג
 אפי' איתא כוונת מוכח
 שפיר דהחירו כבש משמע
 המשיך כשרים וכו'.
 השמע לחם כפול מראה לרר
 רלא שבו עיניה כשרים:
 (א) הובח ע"י חוס' דבחי' י:
 (ב) ק"ט ע"א: (ג) והנסכים
 אין: (ד) והנסכים כ"ס ע"י:
 (ה) היתא א"ל נסחין:
 (ו) מתירו לכהונות ה"ה
 דה"ה כ"ס לסימני' לקמן ש"ב.

הנהגות הב"מ
 (ב) ר"ה ד"ה אסרו וכו'
 דכתיב לא תזרע כמזון וכו'
 פניני ספי' דאורייתא מיה
 דאורייתא אסורא
 ככל דה"ה (ג) ר"ה אלף
 וכו' דפשיטא ליה:

גליון הש"ס

גמ' דמתן היתא שדוריה עין
 מיריש פיה מיה דלמלא:

מוסף רש"י

לוג שמן של מצורע
 חיבין עליו משום
 פיגול. אם לא עם האשם
 ויפגל כלשם ודאי' שם
 לזה היה יכול להכיל מלן
 ועד עשרה ימים מלקחין,
 אף ליה ליה מלן דמי
 היינו עם האשם דם האשם
 הוא הממיר לזמן קצות
 עשרה ימים שפיר הלך
 דלקח וזבחי' י: והלא
 אדם מביא אשמו וכו'.
 ודאי' שפולגן מלן האשם
 כדכתיב (ויקרא ד) על מקח
 דם האשם ואל לא על מנת
 האשם מחילה אין נשחט
 השמן לזמן. אפילו הכי כיון
 דלחם מביא אשמו עכשו
 לזמן כד עשרה ימים ויבין
 שאין האשם מחילה, ויבין
 שאין לו ממירין אף שיינן
 עליו משום פיגול וזבחי' י:
 ב"ה אין חיבין.

שיטה מקובצת

למד אין מפגלין בחי' חבירו
 כפול מראה חור. תורת:
 על שחט בו ודאי' ופאי
 מיתר מהבא דלמא כד אין
 מפגלין בחי' חבירו ויחיד כיון
 דרבי' מני' בירשא אהרן תן
 סיפא כמתירא א"ל תלא
 שפירשית נחא דמי' ספול
 ודך קאמר עיניה כשרים
 כפי' דאי' איתא אפי' כפי'
 אין מפגלין כ"ס תפול.
 תורת: י: לישן חוב' אהרית
 אלמא חבירו כו' מוקמינן
 עיניה כשרים ולא פליג ר"מ
 כפר בהן כו' ורישא א"ג
 אפי' איתא כוונת מוכח
 שפיר דהחירו כבש משמע
 המשיך כשרים וכו'.
 השמע לחם כפול מראה לרר
 רלא שבו עיניה כשרים:
 (א) הובח ע"י חוס' דבחי' י:
 (ב) ק"ט ע"א: (ג) והנסכים
 אין: (ד) והנסכים כ"ס ע"י:
 (ה) היתא א"ל נסחין:
 (ו) מתירו לכהונות ה"ה
 דה"ה כ"ס לסימני' לקמן ש"ב.

הנהגות הב"מ
 (ב) ר"ה ד"ה אסרו וכו'
 דכתיב לא תזרע כמזון וכו'
 פניני ספי' דאורייתא מיה
 דאורייתא אסורא
 ככל דה"ה (ג) ר"ה אלף
 וכו' דפשיטא ליה:

גליון הש"ס

גמ' דמתן היתא שדוריה עין
 מיריש פיה מיה דלמלא:

מוסף רש"י

לוג שמן של מצורע
 חיבין עליו משום
 פיגול. אם לא עם האשם
 ויפגל כלשם ודאי' שם
 לזה היה יכול להכיל מלן
 ועד עשרה ימים מלקחין,
 אף ליה ליה מלן דמי
 היינו עם האשם דם האשם
 הוא הממיר לזמן קצות
 עשרה ימים שפיר הלך
 דלקח וזבחי' י: והלא
 אדם מביא אשמו וכו'.
 ודאי' שפולגן מלן האשם
 כדכתיב (ויקרא ד) על מקח
 דם האשם ואל לא על מנת
 האשם מחילה אין נשחט
 השמן לזמן. אפילו הכי כיון
 דלחם מביא אשמו עכשו
 לזמן כד עשרה ימים ויבין
 שאין האשם מחילה, ויבין
 שאין לו ממירין אף שיינן
 עליו משום פיגול וזבחי' י:
 ב"ה אין חיבין.

שיטה מקובצת

למד אין מפגלין בחי' חבירו
 כפול מראה חור. תורת:
 על שחט בו ודאי' ופאי
 מיתר מהבא דלמא כד אין
 מפגלין בחי' חבירו ויחיד כיון
 דרבי' מני' בירשא אהרן תן
 סיפא כמתירא א"ל תלא
 שפירשית נחא דמי' ספול
 ודך קאמר עיניה כשרים
 כפי' דאי' איתא אפי' כפי'
 אין מפגלין כ"ס תפול.
 תורת: י: לישן חוב' אהרית
 אלמא חבירו כו' מוקמינן
 עיניה כשרים ולא פליג ר"מ
 כפר בהן כו' ורישא א"ג
 אפי' איתא כוונת מוכח
 שפיר דהחירו כבש משמע
 המשיך כשרים וכו'.
 השמע לחם כפול מראה לרר
 רלא שבו עיניה כשרים:
 (א) הובח ע"י חוס' דבחי' י:
 (ב) ק"ט ע"א: (ג) והנסכים
 אין: (ד) והנסכים כ"ס ע"י:
 (ה) היתא א"ל נסחין:
 (ו) מתירו לכהונות ה"ה
 דה"ה כ"ס לסימני' לקמן ש"ב.

ה"ה י: (ט) היתא א"ל נסחין: (י) לאשם מצורע אחר: (יא) הוקבעו כשחטתה כלחמי טורה. י: חוס' (ל) לקמן דף לו ע"א: (מ) חבטו
 ענבים: (נ) דמטערפין י: (ס) לא שפיטא לרב חובת ליה נסחין: (סא) פגול דמטרינן משלמים כדאיתא: (סב) ונסכיהם בלילה מנתחם
 הנסכים אפילו: (סג) לשנותן לענין זבח אחר ואין לומר לענין ליפול כיוצא דאין הסוגיא משמע כן: (סד) וערבא א' אמר ר"י ויבשת
 בעלזות של זבח שניה מקדשתה עירי' גופיה כו': (סה) מן ענין מירר הוה דליל' ועיבה משמע דאין חילוק.

א) אולי צ"ל על דם חמץ עם יבשתה כללית כו' מקדשתה קאמר ועיבה גופיה כו'.